

LBRIS

We know
books

PLANȘE MASONICE

Vol. 7

Crestomație alcătuită de
Emilian M. Dobrescu

BUCUREȘTI
Editura BILTONG

Concepție și realizare copertă – **Adrian Popescu**

Tehnoredactare – **Guță Petcu**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Planșe masonice : creștomație creștomație: Emilian M.

Dobrescu. - București : Eurolobby, 2008-

9 vol.

ISBN 978-973-88736-1-2

Vol. 7. - București : Biltong, 2012. - Bibliogr. –

Index. - ISBN 978-606-93224-2-0

I. Dobrescu, Emilian M. (antolog.)

061.236.6(498+100)

ISBN 978-973-88736-1-2

ISBN 978-606-93224-2-0

Tiparul executat la: **ADI PRINT DESIGN**

© Toate drepturile rezervate autorilor și Editurii BILTONG

CUPRINS

- Horațiu V. Aldea, <i>Vocația masonismului</i>	5
- Mircea Arnăutu, <i>Numerologie pitagoreică</i>	13
- Gheorghe Bichidean, <i>Abordarea critică a istoriei Franc-Masoneriei (II): Cazul lui Tudor Vladimirescu</i>	24
- George Călin, <i>Mistică, numerologie și miracol</i>	43
- Ion Toma Deac, <i>Cunoașterea publică a Masoneriei</i>	48
- Emilian M. Dobrescu, <i>Manuscrisele de la Marea Moartă</i>	51
- Alexandru Gașpar, <i>Efemere relative</i>	66
- Laurențiu H. Horus, <i>René Guénon și inițierea veritabilă</i>	
- Velimir Kerebic, <i>Decalogul masonilor</i>	73
- Andrei Răzvan Lupu, <i>Adevărul</i>	74
- Florin Munteanu, <i>Cuvintele științei oculte și inițierea</i> ...78	
- Gabriel I. Năstase, <i>Crizele din 1929-1933, 2008-2012 și Noua Ordine Mondială</i>	84
- Lucia, Popa, <i>Franc-Masoneria, lumina invizibilă a secolului luminilor</i>	89
- Tiberiu Viorel Popescu, <i>Singurătatea și remediile sale</i> ...96	
- Franco Rossi, <i>Lumina masonică</i>	100
- Vlad Sauciuc, <i>Masoneria mixtă face primii pași în România</i>	104

- Florin Stoenescu, *Societatea inițiativă și elementul său constitutiv*.....109
- David Ștefănescu, *Discursul de recepție*..... 117
- Octavian Tescaru, *Fellowcraft proficiency paper*.....119
- Ahile S. Verescu, *Analogia*.....130
- Ahile S. Verescu, *Sophos*.....139

VOCAȚIA MASONISMULUI

Horațiu V. Aldea

Pe 7 august 6007 mergeam înspre Orșova, unde urma să întâlnesc un vechi prieten pe care tocmai (cu câteva săptămâni în urmă) îl recunoscusem ca fiind frate. Întâmplător - dacă pe lumea asta mai poate fi ceva întâmplător - era ziua în care ilustrul frate Florian Pitiș era dus pe ultimul drum, după ce la 5 august trecuse la Orientul Etern. Ascultam deci, mai de la toate posturile de radio, piese muzicale, ori frânturi de roluri ce aparținuseră iubitului frate. Printre acestea, și piesa cu numele „Vinovații fără vină”. Am ascultat-o neutru de câteva ori, după care din nu știu ce motive, am început să o înțeleg cu totul altfel găsind pentru multe din versuri, înțelesuri până atunci nebănuite. Am uitat apoi de acest moment, pe care totuși l-am mărturisit fratelui Adi (orșoveanul), precum și altor câtorva de pe aici...

Pentru că nu puteam uita definitiv un astfel de moment, l-am reluat de curând și iată ce mi s-a revelat, încercând să înțeleg versurile, trecându-le prin filtrul modestelor mele cunoștințe masonice. Prezint pentru început versurile cântecului în întregul lor, iar mai apoi, câteva versuri separate și „disecate”:

Strofa I: “Sunt curat la trup, curat la suflet./ Vreau să-i înțeleg și să-i iubesc./ Nu contează cât de lung am părul./ Important e cât și cum gândesc./ Simt în trup pletosii daci, comati./ Firea mea e saltul omenesc./ Nu contează cât de lung am părul./ Important e cât și cum gândesc.”

Refren: “Lume, lume, soro lume,/ Lume, lume, soro lume,/ De ce ești rea, rea de gură,/ De ce ne privești cu ură?/ Vinovații fără vină/ Cer să se facă lumină”.

Strofa a II-a: “Vreau să-nalț castele de gândire,/ Vreau să fiu lăsat să simt cum cresc./ Nu contează cât de lung am părul./ Important e cât și cum gândesc./ Nu e loc de noi în lumea voastră./ Nu-s din noi

acei ce ne muncesc/ Și țin cont de cât de lung am părul,/ Nu de cum și cât de mult gândesc”. *Urmează refrenul și apoi strofa a III-a:* “Hei, voi, neatenți la viața noastră,/ Hei, voi, ce ne credeți pui de drac!! Gândurile voastre-s și-ale noastre,/ Gusturile însă nu ne plac./ Hei, voi, care-ați fost odată tineri,/ Hei, voi, care știți ce-i omenesc!! Nu contează cât de lung am părul,/ Mai presus e cât și cum gândesc”. *Refren.*

„*Sunt curat la trup, curat la suflet*”: de departe fugim cu gândul la ceea ce se cheamă unul din Landmark-urile universale ale Masoneriei, și anume, cel prezent în Landmark-urile redactate de Albert Mackay la pct. nr. 18: „Un candidat la calitatea de mason trebuie să îndeplinească următoarele condiții: să fie de sex bărbătesc, nemutilat, să fie un om liber și de vârstă matură” sau în cele redactate de Joseph D. Evans, la pct. nr. 3: „Orice candidat, căruia i se face onoarea de a fi primit în Masonerie, trebuie să fie de sex bărbătesc, liber născut, de vârstă matură, să nu fie castrat, să nu fie femeie, nici un om imoral, ci, de bună reputație, fără beteșuguri fizice sau psihice, defecte care l-ar face inapt să învețe și să muncească” sau în cele cuprinse în Constituția MLNR - Landmark-uri - Vechile îndatoriri masonice (Varianta 1), pct. 18: „Obligația pentru fiecare candidat de a fi un om nemutilat, născut liber și de vârstă matură”, ori în Landmark-uri - Vechile îndatoriri masonice (Varianta 2), la pct. nr. 3: „Fiecare candidat, pentru onoarea Franc-Masoneriei, trebuie să fie un om născut liber, chibzuit, de o vârstă matură, să nu fie eunuc, să nu fie femeie, să nu fie imoral sau certăreț, ci, un om cu bună reputație, fără defecte fizice sau sufletești, care l-ar face incapabil să învețe și să practice Arta”. Comentariile suplimentare sunt de-a dreptul de prisos.

„*Vreau să-i înțeleg și să-i iubesc*”: Exprimându-se impersonal, autorul face o declarație publică de înțelegere și iubire, față de toți semenii săi. Înțelegerea și iubirea, nu mai este

cazul să precizăm că semnifică două din valorile primordiale cu care operează și pe care le promovează Masoneria.

„*Nu contează cât de lung am părul*”: Părul lung, în contextul prezentat, cu siguranță că se referă la atributul celui care este altfel decât ceilalți sau este privit ca fiind altfel de către ceilalți. Este dacă vreți, elementul ori simbolul distincției unuia sau unora dintre indivizi, față de toți ceilalți.

„*Important e cât și cum gândesc*”: Potrivit celei mai acceptate dintre definițiile Masoneriei, aceasta este “un sistem moral, încărcat de alegorie și luminat de simboluri”. Sistem moral, înseamnă mult mai mult decât transpare la prima vedere. Nu doar că se conturează ideea de sistem – structură – întreg, bazată pe valori etice elevate, ci, sugerează și chiar definește un sistem de cunoaștere, de gândire, altfel spus, o gnoză. Aceasta presupune reguli, principii, metode proprii de acțiune. Ce este însă important, este faptul că versul alăturat, face referire la principala caracteristică a oricărui sistem de cunoaștere. Gândirea, în dimensiunile și metodele ei.

„*Simt în trup pletoșii daci, comati*”: De aici și până la ceea ce au însemnat aceștia, adică temple ale curentului inițiativ mitraic, ori inițiați precum Zalmoxis, nu este decât un pas.

„*Firea mea e saltul omenesc*”: Ehe..., pe cât adâncim interpretarea versurilor, pe atât surprizele noastre cresc. Care este scopul general recunoscut al Masoneriei? Construirea, perfecționarea, îmbunătățirea Templului Universal al Umanității, prin perfecționarea individuală a templului fiecăruia dintre noi. Firea este, de fapt, caracterul. Este acel dat imuabil al fiecăruia. Este cea ce este fiecăruia mai propriu, mai tipic, mai patognomonic. Ce este tipic masonului? Dorința, intenția și munca prestată pentru îndeplinirea scopului său. Construirea, perfecționarea, îmbunătățirea Templului Universal al Umanității. Altfel zis, „saltul omenesc”.

Vreau să-nalț castele de gândire: Nu poate exista o metaforă mai potrivită pentru îmbinarea a ceea ce a reprezentat sau reprezintă scopul Masoneriei operative - înălțarea de catedrale și castele, iar cel al Masoneriei speculative - perfecționarea gândirii și, de aici, a acțiunii umane. Ori într-o altă interpretare, „vreau” trebuie să reprezinte scopul / obiectivul, iar „castelul de gândire” nu poate fi altceva decât cunoașterea dusă la nivel de capodoperă.

Vreau să fiu lăsat să simt cum cresc: Adică de către cei ce s-ar putea să mă împiedice să cresc. Să cresc? Am mai spus-o și am repetat-o. Creșterea, devenirea, desăvârșirea masonică înseamnă un proces îndelungat și anevoios. Îmi place să spun, că la fel ca fericirea care nu este o destinație, ci, un drum, tot așa și desăvârșirea masonică nu este o destinație, ci, un drum. Altfel spus, cel ce caută desăvârșirea, tinde spre o perfecțiune despre care ȘTIE că nu va putea fi niciodată atinsă. În acest caz, important este „drumul”, adică munca întru creștere-desăvârșire.

Nu e loc de noi în lumea voastră, / Nu-s din noi acei ce ne muncesc / Și țin cont de cât de lung am părul, / Nu de cum și cât de mult gândesc: Întotdeauna cei ce au fost altfel, au fost neacceptați. Marea masă nu a fost și nu este pregătită să-i accepte pe „pletoși”. Sunt unii în stare să arunce toate relele Pământului în spatele Frăției.

Lume, lume, soro lume, / Lume, lume, soro lume, / Lume, lume, soro lume: Cred că dacă substantivul „lume” ar fi fost de genul masculin, sigur în vers, în loc de soră, am fi găsit, frate. Nici o problemă... E vorba de același grad de rudenie. Și înțelegem ce a vrut autorul să spună. Adică, deschiderea masonului spre „sora umanitate” pentru a cărei desăvârșire trudește acesta zilnic.

Vinovații fără vină / Cer să se facă Lumină: Cine cere, am înțeles deja. Pletosii renegați. Dar, ce cer ei, este tare interesant.

Care este expresia metaforică a scopului suprem al Masoneriei? Lumina. Haideți să ne amintim împreună, câți ani am clamat în cor cu Moțu' Pitiș, „Lumina”. Sigur că acum ȘTIM ce cerem. De-a lungul timpului am cerut această Lumină, gândindu-ne că cerem fie Libertate, fie Egalitate, fie Dreptate. Oare nu ceream aceste, ori altele din valorile sistemului moral al Masoneriei?

Hei, voi, neatenți la viața noastră, / Hei, voi, ce ne credeți pui de drac! (am fost făcuți și sataniști) / Gândurile voastre-s și-ale noastre, / Gusturile însă nu ne plac. / Hei, voi, care-ați fost odată tineri, / Hei, voi, care știți ce-i omenesc! / Nu contează cât de lung am părul, / Mai presus e cât și cum gândesc. / Lume, lume, soro lume, / Lume, lume, soro lume, / De ce ești rea, rea de gură, / De ce ne privești cu ură? / Vinovații fără vină / Cer să se facă lumină.

Am epuizat deci, o sumară și deloc exhaustivă interpretare a câtorva din versurile acestei minunate piese. Poate încercarea mea nu este decât o provocare pentru fiecare din frații mei de a continua această interpretare. Bun... Haideți să mergem mai departe...

Pitiș a lansat piesa arătată în 1992. Din datele referitoare la biografia sa inițiativă, rezultă că a intrat în Masonerie în anul 1998. Oricum, în mod oficial, Ordinul a renăscut în România, în 1993. Crezând că Pitiș este autorul versurilor, am lucrat încercând să aflu anul apariției acestora. Spre surpriza mea, am aflat că versurile aparțin lui Dorin Liviu Zaharia (D.L.Z.), decedat la 3 decembrie 1987. În mod aproape cert, la acea dată, nu putea aparține vreunei structuri masonice în țara de domiciliu, adică România. Iată ce scrie Wikipedia la capitolul al II-lea „Alte preocupări ale lui D.L.Z. din biografia acestuia: „În probleme de studii mitologice și religioase indiene, Zaharia a fost prieten apropiat cu Ioan Petru Culianu. Florian Pitiș observă că Zaharia a anticipat cu câțiva ani interesul generației

„flower-power” pentru *cultura indiană* și alte modele de gândire ale *Orientului*; tocmai de aceea, studiile proprii și ajutorul lui Culianu i-au permis introducerea unor astfel de elemente în muzică, pe căi mai coerente și ferite de kitsch decât au făcut-o formații importante ale curentului *psihedelic*”.

Următoarea întrebare care mă macină este una de loc retorică. Ce resort i-a putut împinge pe cei doi inițiați, mai sus pomeniți, ca în perioade în care nici unul din ei nu aparținea vreunei structuri masonice - ar fi aproape imposibil de crezut așa ceva - unul crează, iar altul - precum rodia de pe coloanele templului ucenicului - diseminează o operă cu valențe cert și profund masonice. Am să încerc un posibil răspuns...

Se știe, că *Masoneria* este potrivit celor mai acceptate definiții „un sistem moral, încărcat de alegorie și luminat de simboluri”, „un curent sau un sistem moral de gândire, ori cunoaștere, încărcat de alegorie și ilustrat prin simboluri” sau „o asociație de oameni liberi și de bune moravuri care conlucrează pentru binele și progresul societății, prin perfecționarea morală și intelectuală a membrilor săi”.

În plan individual însă lucrurile trebuie decelate. S-a spus și îmbrățișez această opinie că *Masoneria* trebuie percepută ca o unitate duală. *Masonerie* și *masonism*. *Masoneria* fiind forma exterioară de manifestare, prin ritual, paramente, caritate etc., *masonismul* este starea de spirit, trăirea, entropia, motorul ce-l animă pe mason în truda sa. Ei bine. Ei nu puteau fi animați oficial de *masonism*, pentru că *masonismul* este atributul *Masoneriei*, iar aceasta nu exista oficial. Ce însă poate avea un om, fără să fie foarte conștient de acel „ceva”, „ceva” care să justifice tot ceea ce am prezentat mai sus. Cred că răspunsul e unul singur. Și anume: *Vocația*. Iată cum am găsit explicată această calitate umană intrinsecă, *Vocația*:

Definiții: *VOCAȚIE*, *vocații*, s.f. 1. *Aptitudine* deosebită pentru o anumită artă sau știință; chemare, *predispoziție* pentru un anumit domeniu de activitate sau pentru o anumită profesiune. 2. (Jur.; în sintagma) *Vocația succesorală* = îndreptățire a unei persoane de a veni la o succesiune în temeiul calității sale de rudă. [Var.: (înv.) *vocațiune* s.f.] - Din fr. *vocation*, lat. *vocatio*, -onis. Sursa: DEX'98;

VOCAȚIE ~i f. Atracție înnăscută (pentru o anumită activitate); *dispoziție* naturală; aplicație; *aptitudine*; *înclinație*; *predispoziție*; *vocație* /<fr. *vocation*, lat. *vocatio*, ~onis Sursă : NODEX (359504) - siveco

Maxime despre *vocație*:

- Prin *vocație* înțelegem convergența tuturor puterilor omului spre anume manifestări, în direcția cărora el simte că se realizează pe sine, are sentimentul propriei libertăți, propriei afirmări (Constantin Narly);
- Acela are *vocație*, care în momentul lucrării se uită pe sine (Titu Maiorescu).

Această maximă ce-i aparține lui Maiorescu, frate și el, este una raportată nu întâmplător, la „lucrare”. În cazurile analizate, este vorba desigur de „*vocația masonismului*”. V-ați întrebat vreodată privind în jur, câți din semenii noștri o au? Incredibil, dar foarte mulți. Mulți sunt cei pentru care valori ca cinstea, corectitudinea, toleranța, înțelegerea, frumusețea, înțelepciunea, armonia - și lista poate continua - sunt „ghiduri” de existență cotidiană. Uneori, am trista impresie că procentul celor cu *vocație masonică* din afara Templului, este mai mare chiar decât cel al celor din interiorul lui...

Revenind acum la cei doi de la care am pornit. Nu cred că pot fi acuzat de exces de „bunăvoință masonică”. Oamenii aceștia nu puteau gândi, crea, ori disemina astfel de idei, în lipsa

vocației de care vorbim. Vocație care poate să zacă latentă fără a se releva vreodată, poate deveni manifestă în momentul în care capătă formă instituțională, sau, ca și în cazul lui D.L.Z., se poate manifesta sublimat, în afara acestei forme instituționale. Din fericire, Moțu a apucat – din păcate pentru prea puțin timp - să dea formă instituțională harului pe care îl purta de la naștere, ori cine știe dacă nu cumva mai dinainte.

Greșesc oare, dacă îndrăznesc să îi numesc pe cei doi, masoni ai deceniului IX al secolului trecut și precursori ai Masoneriei române contemporane? Cu siguranță că - deși unul nu a apucat vremea consacrării, iar celălalt - atât cât am arătat, Marele Arhitect al Universului le-a oferit la Orientul Etern, demnități pe măsura valorii lor. Fie ca același Mare Arhitect al Universului să-i odihnească în pace! Am zis!

NUMEROLOGIE PITAGOREICĂ

Mircea Arnăutu

În limbajul simbolic masonic o importanță capitală o au numerele. Pitagora a fost primul înțelept care a glorificat numărul: "Binecuvîntează-ne, număr divin, tu care i-ai zămislit pe zei și pe oameni! O sfânt, sfânt Tetraktis, tu care cuprinzi rădăcina șuvoiului veșnic al creației!", dar se găsesc și în alte culturi referințe la semnificația numerelor. În Masonerie, atât primele trei grade, cât și gradele înalte stau sub semnul numărului, fie el 1, 2, 3, sau multiplii lui 3 (9, 18, 27, 81), care se regăsesc în bateriile gradelor sau în vârstele simbolice. Pentru Pitagora numerele erau: a) principii absolute în *Aritmetică*; b) principii aplicate în *Muzică*; c) mărimi în stare de repaus în *Geometrie*; d) mărimi în mișcare în *Astronomie*, servind simultan ca măsuri ce determină natura lucrurilor și exponenți care le fac cunoscute. "Dumnezeu geometrizează prin intermediul sunetului" spunea Pitagora; "La început era Cuvântul", spunea Ioan, profetul din Patmos.

Pitagora merge așa de departe, încât afirmă că esența tuturor lucrurilor o constituie raporturile matematice și că, de aceea, numărul ar fi principiul originar al tuturor lucrurilor. Totul își are originea în numere și totul constă numai din raporturi numerice. Acestea reprezintă principiile aritmetice situate într-un mod geometric și, de aceea, numărul a rămas o mărime intuitivă. Așa se face că, atunci când Pitagora consideră numărul ca esență a unui lucru, el se gândește la forma spațială geometrică a acestuia dar, poate, și la conceptul abstract al numărului. Uneori, pitagoreicii făceau abstracție cu totul de structura senzorială a lucrurilor și le gândeau ca fiind date odată cu relațiile spațiale, în așa fel că, față de forma acestora, materia nu mai are nici o

importantă. Așa se face că punctul este identic cu 1, linia este indicată prin 2, suprafața prin 3, iar celelalte corpuri prin 4. Focul este egal cu tetraedru, apa cu icosaedru, aerul cu octaedru, pământul cu cubul, iar eterul cu dodecaedru.

Punctul de plecare al teoriei pitagoriciene despre principiul numeric al lumii este *unitatea* sau *monada* (*he monas*). *Monada* este principiu, *esență* a lucrurilor, deoarece orice lucru este 1 (este o unitate). În acest sens, Unitatea nu este număr, ci, generatoare a numerelor. Proprietățile fundamentale ale numărului fiind *paritatea* și *imparitatea*, unitatea le conține în sine pe amândouă. Ceea ce e *impar* este considerat limitat, finit, iar ceea ce e *par* este considerat nelimitat, infinit. Argumentul este că, reprezentând numerele prin puncte dispuse în plan, seria numerelor nepereche generează un pătrat, considerat figură perfectă și finită, iar seria numerelor pereche un dreptunghi, socotit figură imperfectă și nedefinită.

Din unitate se nasc numerele și, din ele, lucrurile; de aceea, unitatea mai este numită „mama lucrurilor”. Al doilea principiu cosmologic este *doimea* sau *diada nedeterminată* (*duas aoristos*). Ea este nedeterminată fiindcă are o natură *pură*, deci nelimitată, nedefinită. Nici ea nu este număr, ci *principiu al numerelor*. Din aceste două principii, *monada* și *doimea nedefinită*, iau naștere numerele. *Monada*, ca principiu activ, introduce *determinarea*, în *duas aoristos* și astfel apare numărul 2. Celelalte numere se nasc prin adăugarea succesivă a unității.

În acest fel, mișcarea unității creează toate numerele, pînă se ajunge la 10, care este suma primelor patru numere ($1+2+3+4=10$). Din acest motiv numărul 10 este numit *tetradă* sau *tetraktys* (forță eficientă), deoarece funcționează ca bază și odată cu el reîncepe numărătoarea prin adăugarea succesivă a unității. Astfel, *numărul 10* este considerat *numărul perfect*, iar membrii ordinului pitagoreic jurau pe acest număr.

Monada este asociată punctului, diada corespunde liniei, triada semnifică suprafața, iar tetradă - corpul geometric (spațialitatea). Spațialitatea este modelul matematic al corpului sensibil, dar și condiția de posibilitate a corporalității. Pitagoricienii au gândit condiția de posibilitate (rațională), ca și o *cauză suficientă* pentru corpuri. Distanța simplă între *sterea schemata* ("figuri spațiale") și *aistheta schemata* ("figuri corporale") reprezintă un argument conform căruia spațialitatea precede, condiționează și asigură apariția corporalității. Monada reprezintă esența lui Dumnezeu, iar diada - facultatea sa generatoare și reproductivă, care generează lumea, răspândirea invizibilă a lui Dumnezeu în spațiu și timp. Dar, o lume reală este triplă, deci triada sau legea ternarului este legea constructivă a lucrurilor și adevărata cheie a vieții. Întrădevăr, omul se compune din trei elemente distincte, dar care se contopesc împreună: trup, suflet și spirit.

În școala lui Pitagora, după inițierea inteligenței, urma cea a voinței. Pentru ca discipolul să ajungă la acest ideal, trebuia să întrunească cele trei condiții ale perfecțiunii: 1. să realizeze adevărul în inteligență; 2. virtutea - în suflet și, 3. puritatea - în trup. Însăși evoluția umană, care are la bază perpetuarea ființei, pornește de la triada sfântă a familiei, compusă din bărbat, femeie și copil. Universul, la fel ca și omul, este divizat în 3 sfere concentrice: lumea naturală, lumea umană și lumea divină¹. De asemenea, tot ce există în natură are început, mijloc și sfârșit, motiv pentru care era denumit ternar tot ceea ce avea un mijloc. Și după părerea lor, ternar este și tot ceea ce corespunde în chip desăvârșit acestui principiu și este rânduit potrivit lui.

¹ Edouard Schure, *Marii inițiați: schiță asupra istoriei secrete a religiilor*, Editura Aldo Press, București, 2003, p. 89